

Arrest

nr. 219 257 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. PEKER *loco* advocaat A. ACER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren en getogen te zijn in Antwerpen, maar over de Turkse nationaliteit te beschikken. U bent een Turkse soenniet. Uw ouders, oorspronkelijk afkomstig uit Konya, zouden op jonge leeftijd naar België zijn gemigreerd en hun drie kinderen, nl. u en uw twee jongere broers, werden in België geboren. Ofschoon u over de Turkse nationaliteit beschikt, heeft u altijd in België gewoond en bent u in gans uw leven maar een vijftal keer naar Turkije gereisd, meestal voor vakantie. Uw laatste verblijf in Turkije dateert van 2006, toen u naar Bodrum op vakantie ging. In 2003-2004 huwde u met een Turkse. Jullie bleven in België wonen. Een tweetal jaar later waren jullie alweer gescheiden.

Uw ex-vrouw keerde terug naar Turkije. Hierna begon u een relatie met een Tsjechische, met wie u sinds 2011 een dochter, D.(...), heeft. Zij woont met haar moeder in Gent. Al die tijd verbleef u hier in België op basis van een vijfjaarlijkse te vernieuwen verblijfsvergunning of C-kaart.

U stelt dat u in 1999 een eerste maal werd opgepakt en in verband werd gebracht met een reeks van overvallen. Uit het onderzoek bleek nadien dat u daarmee niets te maken had en kwam u na 6 maanden voorarrest vrij.

Op 30 mei 2012 werd u door het Hof van Beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar omdat u zich schuldig maakte aan oplichting. Volgens u zou de Correctionele Rechtbank u aanvankelijk hebben vrijgesproken, maar oordeelde het Hof Van Beroep - volgens u onterecht - anders.

Vervolgens werd u op 12 februari 2015 door de Correctionale Rechtbank van Antwerpen tot een taakstraf van 150 uur veroordeeld wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdoevende middelen.

Hierna heeft u een tijdlang in Hongarije gewoond. Uw toenmalige vriendin was een Hongaarse en u hielp haar ter plekke met de opstart van een eigen zaak. Om die reden kreeg u in Hongarije telkens een verblijfsvergunning van drie maanden, waarna u even terugkeerde naar België om een nieuwe vergunning voor Hongarije aan te vragen.

Toen u in augustus vorig jaar terugkeerde naar België werd u op 16 augustus 2018 opgepakt door de politie wegens inbreuk op de verkeerswetgeving. U werd vastgezet en de dag nadien, nl. op 17 augustus jl., vernam u via de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw C-kaart werd ingehouden. De politierechtbank van Vilvoorde veroordeelde u op 22 augustus 2018 tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek. Op 16 oktober 2018 veroordeelde de Politierechtbank van Dendermonde u dan weer tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek.

Op 21 december 2018 werd u overgebracht van de gevangenis naar het Centrum voor Illegalen te Merkplas (CIM), met het oog op een eventuele verwijdering. Deze werd gepland op 6 februari jl. Echter, twee dagen hiervoor, op 4 februari 2019, verzocht u om internationale bescherming.

U stelt dat u onmogelijk terug kan naar Turkije omdat u geboren en getogen bent in België. U heeft geen band met Turkije, u heeft er ook geen werk noch woonst. Daarenboven zou u bij een terugkeer, als 38-jarige, alsnog uw legerdienst moeten vervullen, iets wat u falikant afwijst. U wil geen wapens opnemen. Daarenboven vreest u bij de Turkse overheid gekend te staan als Gülenist. In 2013-2014 zou u een aantal keer het Gülen-bureau in Antwerpen hebben bezocht. U nam een aantal keer deel aan vergaderingen en verzamelde ook fondsen voor de VZW. Voor het bekomen van een Turkse laissez-passer zou u normaliter persoonlijk moeten worden uitgenodigd op de Turkse ambassade of consulaat, dat is echter niet gebeurd. U had vanuit het CIM enkel telefonisch contact met het Consulaat, terwijl andere Turkse lotgenoten in het centrum wel een persoonlijke invitatie kregen. U leidt hieruit af dat u bij het Consulaat geboekstaafd staat als Gülenist en derhalve, bij een mogelijke terugkeer, dan ook in de problemen zal komen. Tot slot wenst u ook niet gescheiden te worden van uw dochter, die in Gent bij haar Tsjechische moeder verblijft.

In het administratief dossier van de DVZ bevindt zich een kopie van uw Turks paspoort, aangevraagd bij het Turkse Consulaat-Generaal in 2001 en geldig tot 2014.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U werd op 4 maart 2019 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure.

Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggedrijving of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. En dit om volgende redenen.

Vooreerst dienen de nodige bemerkingen te worden gemaakt bij de door voorgehouden dienstweigering. U stelt bij een eventuele repatriëring naar Turkije dat u als 38-jarige alsnog uw legerdienst zal moeten vervullen. U zou tot nu toe op geregelde tijdstippen uw legerdienst hebben kunnen uitstellen, dit door telkens langs te gaan bij het Consulaat-generaal van Turkije in Antwerpen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7). Zo is het niet helemaal duidelijk waarom u de dienstplicht als Turkse onderdaan niet wil uitvoeren. U brengt geen ernstige noch doorslaggevende elementen en/of gewetensbezwaren aan in dit verband. U beperkt zich integendeel tot algemene verklaringen. Zo stelt u dat u per definitie gekant bent tegen het dragen van een wapen. Bovendien wil u niet ingezet worden in Koerdische regio noch in Syrië. Immers, uw schoonzus zou een Koerdische zijn en uw neefje zou half Turks/half Koerdisch zijn. Echter, er is geen enkele reden om aan te nemen dat u daadwerkelijk in Koerdische regio en/of Syrië zal worden ingezet (CGVS, p. 6). Volgens u zal u ook op een zware post worden gezet, alleen al omdat u tattoos draagt, iets wat niet zo graag gezien is binnen de Turkse maatschappij (CGVS, p. 3 en 8). Echter, dat u tegen de Koerden zal worden ingezet en/of op een zware post zal belanden, zijn pure veronderstellingen van uwentwege die niet worden gestaafd door concrete feiten en/of gebeurtenissen. Ook blijkt nergens uit uw relaas dat u (of iemand van uw familie) ooit problemen zou hebben gekend met de Turkse autoriteiten, het zij in Turkije, het zij hier in België.

Bovenal is het opmerkelijk dat u, die zegt geboren en getogen te zijn in België en geen banden te hebben met Turkije, zich dan al niet eerder in regel zou hebben gesteld teneinde aan uw legerdienst in Turkije te ontkomen. Niettegenstaande uit informatie van het CGVS (die werd toegevoegd aan het administratief dossier) inderdaad blijkt dat Turkse mannen tot de leeftijd van 38 jaar uitstel kunnen krijgen maar nadien alsnog kunnen worden opgeroepen voor de legerdienst, blijkt evenzeer uit diezelfde informatie dat er sinds 2011 verschillende opeenvolgende campagnes zijn geweest vanwege de Turkse overheid waarbij jongemannen hun legerdienst konden/kunnen afkopen. Deze campagnes richten zich in hoofdzaak op Turkse mannen die legaal in het buitenland verblijven en mits betaling van hun legerdienst konden afzien. U kwam dus met andere woorden wel degelijk in aanmerking voor een dergelijke regeling waardoor het hoogst onbegrijpelijk is dat u niet van één van die gelegenheden gebruik heeft gemaakt om voor eens en altijd van uw legerdienst 'vanaf' te zijn. Te meer u stelt dat u absoluut niet naar het leger wil én te meer uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw vader, net zoals uw twee broers, hun legerdienst hebben afgekocht (CGVS, p. 6-7). U dan ook de vraag gesteld waarom u geen gebruik heeft gemaakt van een gelijkaardige regeling, geeft u aan dat u het geld niet had om de legerdienst af te kopen. U ermee geconfronteerd dat de afkoopsom van campagne tot campagne verminderde, moet u toegeven dat dit het geval was (gaande van 10.000 € tot 1.000 € op een gegeven moment, zie ook informatie CGVS), maar intussen terug naar boven is gegaan en u dit, ook nu niet, kan betalen (CGVS, p. 6). Het kan echter moeilijk worden geloofd dat u de noodzakelijke 2.500 € die actueel is vereist om de dienstplicht af te kopen, niet zou kunnen betalen mocht u werkelijk uw legerdienst nog niet hebben geregeld én/of uw legerdienst bij terugkeer niet willen vervullen (zie CGVS, p. 6 en zie informatie CGVS). Ook al zou dit voor u een groot bedrag lijken dan nog kan het niet onmogelijk zijn, om via uw ouders en familie - die overigens zelf van die regeling hebben gebruik gemaakt en tot driemaal toe een som geld hebben betaald -, dit bedrag samen te krijgen. Toch wanneer u zegt dat u uw legerdienst onder geen enkel beding wil vervullen. U geeft zelf aan dat de afkoopregeling nog steeds geldt, maar u hiertoe vanuit financiële redenen niet in staat bent. Deze verklaring kan om bovenstaande redenen niet worden geloofd. Niet alleen kan hierdoor ernstig worden getwijfeld aan uw zogenaamde gewetensbezwaren bovendien kan men zich de vraag stellen of u daadwerkelijk nog wel uw legerdienst moet vervullen bij terugkeer. U slaagt er ook niet in betreffende uw uitstel van dienstplicht enig begin van bewijs neer te leggen. U beschikte tot 2008 over dergelijke documenten, zo zegt u zelf, maar weet niet waar die stukken intussen zijn gebleven (CGVS, p. 6).

In tweede instantie dient ook het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij uw verklaring als Gülenist te worden aanzien.

Allereerst blijken uw activiteiten voor de Gülen-beweging reeds van 2013-2014 te dateren, bovendien blijken deze zich te beperken tot een tweemaandelijks bezoek aan het Gülen-huis in Antwerpen als vrijwilliger, en dit om aan een vergadering deel te nemen of geld in te zamelen voor de vereniging. Van een doorgedreven engagement of activisme is hier dan ook geen sprake. Daarenboven zou u deze activiteiten tegen begin 2015 al hebben stopgezet (CGVS, p. 7). U had andere zaken aan het hoofd doordat u met uw ex-vriendin naar Hongarije vertrok. In juli 2016, toen de vervolging van Gülenisten na de mislukte staatsgreep in Turkije een hoogtepunt bereikte, was u al een tijdlang niet meer in contact geweest met de Gülenbeweging. Evenmin hebben de gebeurtenissen in Turkije na 15 juli 2016 u op de één of andere manier verontrust. Uw eigen gedrag, waarbij u voorrang gaf aan het over-en-weer reizen tussen Hongarije en België voor zaken, staat haaks op een beweerde vrees voor vervolging. Uw verklaring dat het Turkse Consulaat-Generaal u niet in persoon wil spreken naar aanleiding van uw verblijf in het CIM én dit omdat u met Gülen wordt geassocieerd, is dan ook op zijn minst voorbarig en andermaal enkel gebaseerd op assumpties van uwentwege (CGVS, p. 6 en 9). Ook betreffende uw Gülen-werk in de periode 2013-14 legt u geen enkel begin van bewijs neer.

Daarenboven stelt zich de vraag waarom u, die vreest al Gülenist te worden aanzien, dan niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Reeds op 16 augustus 2018 werd u opgepakt door de Belgische politie, om ook al de dag erna van de DVZ het nieuws te krijgen dat uw verblijfskaart werd ingetrokken en u dus in sé illegaal op het grondgebied verbleef. Op 21 december 2018, werd u met het oog op een mogelijke repatriëring, van de gevangenis overgebracht naar het CIM. Dan nog duurde het tot 4 februari jl. dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, nl. twee dagen voor een geplande verwijdering (CGVS, p. 7). Een dergelijk gedrag en laattijdig verzoek valt op geen enkele manier te rijmen met de door u voorgehouden vrees ten aanzien van uw autoriteiten, of het nu omwille van uw zogenaamde dienstplicht is of omwille van uw voorgehouden Gülenvrijwilligerswerk. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u met dit laattijdig verzoek enkel een repatriëring wilde vermijden. Degelijk gedrag spreekt uw voorgehouden vrees tegen.

Wat tenslotte uw verklaring betreft dat u in geval van een terugkeer naar Turkije van uw dochter zal worden gescheiden en in Turkije geen (familie)banden en geen woonst heeft, moet opgemerkt dat dergelijke overwegingen van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn (CGVS, p. 8). Uw dochter woont bovendien bij haar Tsjechische moeder in Gent, zij beschikt over de Belgische nationaliteit en zou een procedure hebben opgestart om ook over de Tsjechische nationaliteit te kunnen beschikken. Er is ook geen enkele conventiegerelateerde reden waarom jullie elkaar in Turkije niet zouden kunnen terugzien. Wat uw situatie in Turkije betreft, blijkt uit uw verklaringen dat uw grootvader langs moederskant nog steeds in leven is en in de regio Konya woont. U haalt geen enkele reden aan waarom u aldaar niet welkom zou zijn. U bent bovendien een 38-jarige man, die in het verleden al heeft getoond zelfstandig en ondernemend te werk te gaan, zowel in België als in Hongarije. Dat u er dan niet zou in slagen in Turkije een woonst of appartement te vinden en er vervolgens ook aan werk te geraken, kan niet worden aangenomen. Bovendien bent u de Turkse taal machtig.

In het administratief dossier bevindt zich een kopie van uw Turks paspoort, geldig van 2001, en mits verlengingen, tot 2014. Dat u zich in die periode herhaaldelijk tot het Turks Consulaat-Generaal in Antwerpen kon wenden, wijst er duidelijk op dat u in die periode ook nooit problemen heeft ondervonden met de Turkse overheid. Overigens is het in deze context toch vermeldenswaardig dat u nooit enige poging heeft ondernomen om de Belgische nationaliteit te bekomen. Nochtans beschikken uw ouders, alsook uw jongste broer U.(...), over de dubbele nationaliteit. Omdat uw ouders de Belgische nationaliteit verkregen toen u al 18 jaar was heeft u die, samen met uw oudste broer, niet automatisch meegekregen. Echter, u had wel het recht om evenzeer de dubbele nationaliteit aan te vragen maar heeft dit niet gedaan. Volgens u omdat u nogal nonchalant bent met papieren. Ook deze uitleg komt bijzonder zwak over in het licht van de door u beweerde obstakels voor een terugkeer naar Turkije (CGVS, pp. 4-5).

Met betrekking tot de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 blijkt uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) dat de veiligheidsproblemen zich voornamelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terreuraanslagen.

De gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten spelen zich af in bepaalde plattelandsregio's van het zuidoosten van Turkije.

Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK het in het kader van het conflict op elkaar hebben gemunt, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren, voornamelijk in de provincies Mardin, Hakkari, Sirtak, Bitlis, Diyarbakir en Van. Op basis van de informatie bij uw administratieve dossier blijkt echter dat de slachtoffers hoofdzakelijk vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten vanaf mei 2016 duidelijk is gedaald. Deze daling is te wijten aan de verplaatsing van de conflicten, die "over het algemeen weinig intensief" worden genoemd, van de steden naar het platteland vanaf de lente van 2016. Het aantal zijdelingse slachtoffers bleef aanzienlijk dalen tussen de lente van 2016 en de datum waarop de informatie bij uw administratieve dossier werd geüpdatet. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken sinds maart 2018 gedaald is en dat er sinds juli 2018 geen informatie werd gevonden over avondklokken die nog van kracht zijn. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten grootscheepse operaties uitvoeren om de woningen die werden vernield als gevolg van de conflicten, voornamelijk in Sur (getroffen wijk van de stad Diyarbakir), en in Nusaybin, alsook in Yuksekova (provincie Hakkari), Cizre, Silopi en Idil (provincie Sirtak), herop te bouwen. Gezien de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken en de verplaatsing van de conflicten naar het platteland en het noorden van Irak, kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in het zuidoosten van Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 loopt.

Buiten de gebieden die werden getroffen door de gevechten tussen de Turkse veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen, kende Turkije in 2017 twee terreuraanslagen (in Istanbul en Izmir) door Daesh en de PKK op zowel militaire als burgerdoelwitten, waarbij 41 burgerslachtoffers vielen. Uit de beschikbare elementen in uw administratieve dossier blijkt dat er, behalve deze aanslagen op nieuwjaarsdag 2017 en op 5 januari 2017, in 2017 en 2018 in Turkije geen andere terreurdaden buiten de zuidoostelijke regio plaatsvonden. Deze aanslagen zijn dus beperkt qua aantal en qua slachtoffers en beperkten zich tot de steden Istanbul en Izmir. Het gaat dus om losstaande en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om te denken dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 loopt.

Zo volstaan de voormelde elementen niet om te kunnen besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije, in het zuidoosten of elders in het land, een uitzonderlijke situatie bestaat waar het willekeurige geweld zo omvangrijk zou zijn dat er ernstige redenen zijn om te denken dat u alleen wegens uw aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen "48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker wijdt op algemene wijze uit over de gedeelde bewijslast die tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties rust en de op het Commissariaat-generaal rustende onderzoeksplicht. Verzoeker citeert vervolgens uit de UNHCR richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat de tegenpartij op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig en bijgevolg zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond zouden zijn.

Verzoeker werpt op dat hij verklaard heeft dat hij tijdelijk in Hongarije verbleef maar nooit een verblijfsvergunning bekomen heeft. Hij betwist tijdelijke verblijfstitels van 3 maanden te hebben bekomen in Hongarije en stelt dat er hier trouwens ook geen bewijzen van voorliggen waaruit dit zou blijken. Verzoeker vervolgt: *“Verwerende partij meent dat verzoeker vorig jaar naar België zou zijn teruggekeerd en dat hij kort nadien werd opgepakt. Dit klopt niet, aangezien verzoeker België nooit voor lange duur heeft verlaten en dat hij steeds in België heeft gewoond. Zijn hoofdverblijfplaats is België en dit is ook nooit veranderd. Zijn verblijf in Hongarije was steeds van korte duur, hij was daar om zijn vriendin te helpen met haar zaak.”*

Verzoeker betwist tevens dat zijn broers hun legerdienst hebben afgekocht; hij stelt dat zij de dienstplicht hebben uitgesteld tot hun 38ste.

Voorts geeft verzoeker aan dat hij in geval van terugkeer naar Turkije de banden met zijn dochter volledig zal verliezen aangezien de moeder van het kind weigert om haar naar Turkije te sturen. Ook stelt hij er geen familiebanden meer te hebben en daar niemand kent.

Verzoeker merkt op dat er nog dagelijks slachtoffers vallen in het zuidoosten van Turkije en dat hij onder geen enkel beding deel wenst uit te maken van een leger dat burgers aanvalt om ideologische redenen.

Verzoeker volhardt dat hij wegens zijn banden met de Gülen-beweging het risico loopt om in Turkije vervolgd te worden. Hij werpt op dat de reden waarom hij niet eerder een internationale bescherming heeft gevraagd, te verklaren is door het gegeven dat hij niet riskeerde om België te worden uitgezet. Er zijn namelijk nog andere Gülenisten die in Turkije vervolgd en zelfs bij verstek veroordeeld worden, maar nog geen internationale bescherming hebben gevraagd. Hij benadrukt dat de internationale bescherming wordt gevraagd in de gevallen dat er actueel risico bestaat om het land te worden uitgezet. Verzoeker voert aan dat, gelet op de huidige onlusten in Turkije waarbij massa-arrestaties worden uitgevoerd en arrestanten vaak geen toegang krijgen tot een advocaat en zelfs mishandeld worden door politieautoriteiten, tot het besluit kan worden gekomen dat verzoeker, als voormalige Gülen- aanhanger, een geponde vrees heeft voor zijn leven indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van *“herkomst”*.

Verzoeker meent dat er een zekere vooringenomenheid van het Commissariaat-generaal was en dat er geen enkele inspanning gedaan wordt om zijn verklaringen wat betreft de toestand in Turkije verder te onderzoeken.

Ten overvloede merkt verzoeker op dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem voor zover mogelijk bezorgd zullen worden.

Tot slot voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hem ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat volgens verzoeker niet. Verzoeker stelt dat de tegenpartij dan ook onvoldoende aantoonde waarom hij geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van *“herkomst”*, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgend stavingstuk: een akkoord omtrent de omgangregeling van verzoekers dochter.

Beoordeling

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 51/4 §3, 52 §2 en 57/6 2° lid van de vreemdelingenwet geschonden acht.

De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 51/4 § 3 heeft betrekking op de taal van het onderzoek, artikel 52 is opgeheven en artikel 57/6 handelt over de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

2.3. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd. Vooreerst worden er een aantal bemerkingen gemaakt bij de door verzoeker voorgehouden dienstweigering: (i) zo brengt verzoeker geen ernstige noch geloofwaardige en doorslaggevende gewetensbezwaren aan waarom hij de dienstplicht niet wil uitvoeren, (ii) is het bovenal opmerkelijk dat verzoeker zich niet eerder in regel zou hebben gesteld teneinde aan zijn legerdienst in Turkije te ontkomen daar uit informatie blijkt dat er sinds 2011 verschillende opeenvolgende campagnes zijn geweest vanwege de Turkse overheid waarbij jongemannen hun legerdienst konden/kunnen afkopen, het onbegrijpelijk is waarom verzoeker niet van een van die gelegenheden gebruik heeft gemaakt om van zijn legerdienst te kunnen afzien daar het ongeloofwaardig is dat verzoeker de noodzakelijke 2.500€ die actueel vereist is om de dienstplicht af te kopen, niet zou kunnen betalen mocht hij werkelijk zijn legerdienst nog niet hebben geregeld en/of zijn legerdienst bij terugkeer niet willen vervullen, en verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt betreffende zijn uitstel van dienstplicht. Verder wordt gemotiveerd dat het nodig voorbehoud dient gemaakt te worden bij verzoekers verklaring als Gülenist te worden aanzien: (i) verzoekers activiteiten voor de Gülen-beweging dateren reeds van 2013-2014, (ii) is er van een doorgedreven engagement of activisme in hoofde van verzoeker geen sprake, (iii) zou verzoeker deze activiteiten tegen begin 2015 al hebben stopgezet, (iv) staat verzoekers eigen gedrag, waarbij hij voorrang gaf aan het over-en-weer reizen tussen Hongarije en België voor zaken, haaks op een beweerde vrees voor vervolging, en (v) verzoeker ook betreffende zijn Gülen-werk in de periode 2013-14 geen enkel begin van bewijs neerlegt. Ook stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers laattijdig verzoek op geen enkele manier te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van zijn autoriteiten, of het nu omwille van zijn zogenaamde dienstplicht is of omwille van zijn voorgehouden Gülenvrijwilligerswerk. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekers verklaring dat hij in geval van terugkeer naar Turkije van zijn dochter zal worden gescheiden en hij in Turkije geen (familie)banden heeft noch een woonst, van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn en er geen enkele conventiegerelateerde reden is waarom verzoeker en zijn dochter elkaar in Turkije niet zouden kunnen terugzien. Tot slot wordt vastgesteld dat er geen ernstige redenen zijn om te besluiten dat verzoeker alleen wegens zijn aanwezigheid in het zuidoosten van Turkije een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 maart 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

2.5.2. Daargelaten de discussie over verzoekers (tijdelijke) verblijfsstatus in Hongarije stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog voorbij gaat aan de essentie van de zaak, namelijk dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden vrees als Gülenist te worden aanzien. Verzoekers relaas is niet aannemelijk onder meer omdat hij zijn activiteiten voor deze beweging tegen begin 2015 al zou hebben stopgezet daar hij andere zaken aan het hoofd had doordat hij met zijn ex-vriendin naar Hongarije vertrok (adm.doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 4 maart 2019, p. 7) en omdat zijn gedrag waarbij hij voorrang gaf aan het over-en-weer reizen tussen Hongarije en België voor zaken, haaks staat op een beweerde vrees voor vervolging. Het louter bevestigen dat zijn verblijf in Hongarije steeds van korte duur was en hij daar was om zijn vriendin te helpen met haar zaak, vermag de desbetreffende vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij daadwerkelijk als Gülenist zal worden aanzien en om die reden zal geïndiceerd worden door de Turkse autoriteiten.

De Raad treedt dan ook de motivering bij die oordeelt als volgt: *“In tweede instantie dient ook het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij uw verklaring als Gülenist te worden aanzien. Allereerst blijken uw activiteiten voor de Gülen-beweging reeds van 2013-2014 te dateren, bovendien blijken deze zich te beperken tot een tweemaandelijks bezoek aan het Gülen-huis in Antwerpen als vrijwilliger, en dit om aan een vergadering deel te nemen of geld in te zamelen voor de vereniging. Van een doorgedreven engagement of activisme is hier dan ook geen sprake. Daarenboven zou u deze activiteiten tegen begin 2015 al hebben stopgezet (CGVS, p. 7). U had andere zaken aan het hoofd doordat u met uw ex-vriendin naar Hongarije vertrok. In juli 2016, toen de vervolging van Gülenisten na de mislukte staatsgreep in Turkije een hoogtepunt bereikte, was u al een tijdlang niet meer in contact geweest met de Gülenbeweging. Evenmin hebben de gebeurtenissen in Turkije na 15 juli 2016 u op de één of andere manier verontrust. Uw eigen gedrag, waarbij u voorrang gaf aan het over-en-weer reizen tussen Hongarije en België voor zaken, staat haaks op een beweerde vrees voor vervolging. Uw verklaring dat het Turkse Consulaat-Generaal u niet in persoon wil spreken naar aanleiding van uw verblijf in het CIM én dit omdat u met Gülen wordt geassocieerd, is dan ook op zijn minst voorbarig en andermaal enkel gebaseerd op assumpties van uwentwege (CGVS, p. 6 en 9). Ook betreffende uw Gülen-werk in de periode 2013-14 legt u geen enkel begin van bewijs neer.*

Daarenboven stelt zich de vraag waarom u, die vreest al Gülenist te worden aanzien, dan niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Reeds op 16 augustus 2018 werd u opgepakt door de Belgische politie, om ook al de dag erna van de DVZ het nieuws te krijgen dat uw verblijfskaart werd ingetrokken en u dus in sé illegaal op het grondgebied verbleef. Op 21 december 2018, werd u met het oog op een mogelijke repatriëring, van de gevangenis overgebracht naar het CIM. Dan nog duurde het tot 4 februari jl. dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, nl. twee dagen voor een geplande verwijdering (CGVS, p. 7).

Een dergelijk gedrag en laattijdig verzoek valt op geen enkele manier te rijmen met de door u voorgehouden vrees ten aanzien van uw autoriteiten, of het nu omwille van uw zogenaamde dienstplicht is of omwille van uw voorgehouden Gülenvrijwilligerswerk. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u met dit laattijdig verzoek enkel een repatriëring wilde vermijden. Degelijk gedrag spreekt uw voorgehouden vrees tegen.”

Verzoeker merkt verder op dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld wordt, zijn broers hun legerdienst niet hebben afgekocht, maar de dienstplicht hebben uitgesteld tot hun 38ste. Hieromtrent leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud het volgende: *“Mijn vader noch broer hebben legerdienst gedaan. Mijn vader heeft die afgekocht”* (p. 6) en *“Twee broers hebben uitstel LD verlengd tot 38 jaar, dan moet een som worden betaald.”* (p. 7)”. Zelfs in de veronderstelling dat verzoekers broers hun legerdienst (nog) niet hebben afgekocht, is het niet aannemelijk dat verzoeker zelf niet de noodzakelijke 2.500 euro die actueel vereist is om de dienstplicht af te kopen, niet zou kunnen betalen mocht hij werkelijk zijn legerdienst nog niet hebben geregeld en/of zijn legerdienst bij terugkeer niet willen vervullen; verzoeker was bijvoorbeeld wel in staat om zijn verblijf in Hongarije te bekostigen alwaar hij zijn vriendin hielp met het opstarten van een zaak. Verzoeker legt overigens geen enkel begin van bewijs bij betreffende zijn beweerde uitstel van dienstplicht. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft (of had) omwille van het verrichten van zijn legerdienst, kon van hem verwacht worden dat hij hiertoe de nodige nuttige daden had gesteld om deze te vermijden.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet eerder internationale bescherming heeft aangevraagd omdat hij niet riskeerde om België te worden uitgezet, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Een gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker actueel aanvoert. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Een loutere verwijzing naar de huidige onlusten in Turkije waarbij massa-arrestaties worden uitgevoerd en arrestanten vaak geen toegang krijgen tot een advocaat en zelfs mishandeld worden door politieautoriteiten, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij in geval van een terugkeer naar Turkije de banden met zijn dochter volledig zal verliezen aangezien de moeder van het kind weigert om haar naar Turkije te sturen en hij geen familiebanden meer heeft in Turkije, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van eerder voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: *“Wat tenslotte uw verklaring betreft dat u in geval van een terugkeer naar Turkije van uw dochter zal worden gescheiden en in Turkije geen (familie)banden en geen woonst heeft, moet opgemerkt dat dergelijke overwegingen van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn (CGVS, p. 8). Uw dochter woont bovendien bij haar Tsjechische moeder in Gent, zij beschikt over de Belgische nationaliteit en zou een procedure hebben opgestart om ook over de Tsjechische nationaliteit te kunnen beschikken. Er is ook geen enkele conventiegerelateerde reden waarom jullie elkaar in Turkije niet zouden kunnen terugzien. Wat uw situatie in Turkije betreft, blijkt uit uw verklaringen dat uw grootvader langs moederskant nog steeds in leven is en in de regio Konya woont. U haalt geen enkele reden aan waarom u aldaar niet welkom zou zijn. U bent bovendien een 38-jarige man, die in het verleden al heeft getoond zelfstandig en ondernemend te werk te gaan, zowel in België als in Hongarije. Dat u er dan niet zou in slagen in Turkije een woonst of appartement te vinden en er vervolgens ook aan werk te geraken, kan niet worden aangenomen. Bovendien bent u de Turkse taal machtig.*

In het administratief dossier bevindt zich een kopie van uw Turks paspoort, geldig van 2001, en mits verlengingen, tot 2014.

Dat u zich in die periode herhaaldelijk tot het Turks Consulaat-Generaal in Antwerpen kon wenden, wijst er duidelijk op dat u in die periode ook nooit problemen heeft ondervonden met de Turkse overheid. Overigens is het in deze context toch vermeldenswaardig dat u nooit enige poging heeft ondernomen om de Belgische nationaliteit te bekomen. Nochtans beschikken uw ouders, alsook uw jongste broer U.(...), over de dubbele nationaliteit. Omdat uw ouders de Belgische nationaliteit verkregen toen u al 18 jaar was heeft u die, samen met uw oudste broer, niet automatisch meegekregen. Echter, u had wel het recht om evenzeer de dubbele nationaliteit aan te vragen maar heeft dit niet gedaan. Volgens u omdat u nogal nonchalant bent met papieren. Ook deze uitleg komt bijzonder zwak over in het licht van de door u beweerde obstakels voor een terugkeer naar Turkije (CGVS, pp. 4-5)."

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen aldus in gebreke blijft. Het akkoord omgangsregeling gevoegd bij het verzoekschrift toont aan dat verzoeker en zijn ex-echtgenote een regeling getroffen hebben omtrent de omgang met hun dochter en dat verzoeker niet met hun dochter naar het buitenland mag reizen. Hieruit blijkt echter niet dat verzoeker omwille van vluchtelingenrechtelijke redenen zijn dochter niet zou kunnen terugzien in Turkije.

2.5.4. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest.

Waar verzoeker aanvoert dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd blijkt dat deze stukken niet worden bijgebracht.

2.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven omtrent de vluchtelingenstatus niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Turkije zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt in de bestreden beslissing tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Turkije, en in het bijzonder in het zuidoosten van Turkije, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS